

[Justitsministeren.]

skulde dømmes, at man ikke kunde lave Loven bedre —, og uanset hvad Begrundelsen er for, at Loven er lavet saaledes, vil det da ikke, naar Lovens Bestemmelser har vist sig uholdbare, være ganske urigtigt, hvis Domstolene skal holde sig til Lovens Ord og til Lovens Faders Udlægning, ikke at ændre Loven, at gøre den klar og tydelig?

Det er det, Rigsdagen staar over for at skulle gøre nu ved det foreliggende Lovforslag. Ved at fastsætte Strafferammen fra et Aar til paa Livstid faar Domstolene det Spillerum, som er nødvendigt for en retfærdig og rimelig Reaktion over for de Handlinger, der vel ikke kan kaldes grove, men som det dog er rimeligt — det vil jeg gerne gentage —, at Samfundet viser sin Fordømmelse af, og som det derfor ogsaa er rimeligt at belægge med en mindre Straf paa 1 eller 2 eller 3 Aar, hvor meget det nu skal være.

Den store og afgørende Forskel mellem Loven i Dag og Lovforslaget bestaar i, at Loven i Dag er umulig at bruge, hvis man skal holde sig til Lovens Ord, medens Forslaget, som det foreligger, giver Domstolene det Spillerum, der er nødvendigt, for at de kan finde den retfærdige og naturlige Reaktion.

Og saa kommer endelig til sidst den store Mangel ved Loven, at den ingen Direktiver giver for Strafnedsættelse, altsaa for Strafudmaaling, ja, Loven er endog i Dag saa fattig derpaa, at man paa dette Punkt har maattet gribe til det, der er absolut forkasteligt, at man i Betænkninger og Cirkulærer til Rigsadvokaten har maattet give de Direktiver, som mangler i selve Loven, Direktiver, som paa den anden Side ogsaa er yderst mangelfulde og utilfredsstillende. Jeg henviser herom til Folketingets Betænkning og Landstingets Bemærkninger til § 10 og til det ærede Medlems Cirkulæreskrivelse af August 1945. Ogsaa her byder det foreliggende Forslag, udarbejdet af det juridiske Udvalg og Ministeriet, paa betydelige Fordele. Klart og tydeligt siges der i Forslagets § 3, den Paragraf, der giver de generelle Nedsættelsesgrunde, i hvilke Tilfælde Strafnedsættelse kan finde Sted, og jeg siger udtrykkelig *kan* finde Sted, for naar ærede Medlemmer som ganske givet gik ud fra, at i disse Tilfælde skal Straffen nedsættes til 6 Maaneder, er det jo helt forkert. Der staar kun, at i de og de Tilfælde kan Straffen, hvis Domstolene i øvrigt finder det rimeligt, nedsættes til 6 Maaneder. Men der gives ganske bestemte

Direktiver om, hvornaar det kan ske, og i Forbindelse med de enkelte Forbrydelser i de enkelte Paragraffer siges yderligere, i hvilke særlige Tilfælde Strafnedsættelse yderligere kan finde Sted. Den, der ikke kan se, at Forslaget her byder paa betydelige Fordele, byder paa Fasthed og System, hvor den nuværende Lov komplet mangler Fasthed og System, maa efter min Mening være slagen med Blindhed.

Saa bliver Spørgsmaalet, om denne Lovens Uklarhed og Mangel paa Systematik og Direktiver har ført til uheldige Resultater. Jeg skal ikke komme meget ind paa det igen, jeg har allerede været inde paa det. Faktum er, at vi har faaet en Masse uensartede Domme, Faktum er, at de, der er dømt i August, er blevet dømt langt strengere end de, der er dømt i December. Men kan man da være bekendt inden for et Rets-samfund saaledes at have ganske forskellige Strafudmaalinger? Maa vi ikke selv for disse Forbrydelser, som vi alle foragter, kræve en ensartet Bedømmelse fra Samfundets Side?

Jeg har nævnt nogle Eksempler, og jeg kunde nævne flere, men jeg skal afstaa derfra. Men ønsker det ærede Medlem flere Eksempler, skal jeg være villig til at komme med dem.

Jeg tror, at hvad jeg her har anført, har dokumenteret saa stærkt, som det kan dokumenteres, at enhver, der vil se uhildet paa Sagen, maa erkende, at den nugældende Lov er svag og uklar og uden tilstrækkelige Direktiver, og at det fremsatte Forslag i Modsetning dertil er klart bygget op med en fast Systematik og indeholder Direktiver af en saadan Karakter, at Forslaget, selv om man ændrer ved Enkeltheder deri, dog betegner en stor Forbedring i Forhold til den nugældende Lov. Jeg vil gentage, at selvfølgelig har Rigsdagen Adgang til at foretage Ændringer. Synes Folkets Repræsentanter ikke, at Forslaget er godt nok, vil de kunne bearbejde det. Det er Folkets Repræsentanters Opgave ikke, saaledes som Kommunistpartiet giver Udtryk for, de vil gøre, at lægge Hænderne i Skødet og sabotere det hele, men at sige: Vel, vi indrømmer, at det ikke blev saa godt i Sommer, nu lægger vi Kræfterne i for at gøre det bedre. Og de skal i mig finde en Minister, der ikke haardhændet holder fast paa det, jeg har foreslaaet, som det eneste rigtige, men som er villig til at gaa ind i Forhandlinger om Enkeltheder.

Jeg vil derefter knytte nogle Bemærkninger til de Paastande, der fra et enkelt